

GÂNDUL anonimului

ANUL I - NR. -7-
15--NOIEMBRIE--
-2003-

GRATUIT®

Membri fondatori:
Ion Mazare,

Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a

Gânditorilor Creatori Anonimi.

REDACTIA: București, Strada Cara Anghel, nr. 8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6, Cod:76807

Tel :7450206; 4402392,

e-mail:

dobre_teodor@yahoo.com

ARDEI IUTE: "ÎNSEMNĂRI"

Un cunoscut întâlnit recent, după câteva amabilități de rutină, hodoronc-tronc, mă întrebă oarecum ostentativ:

• Ce faceți voi la Cenaclul „ăla”, cum îi spuneți Anonimul!...?

-Da, înțeleg! Dacă întrebi sincer te invit participă să te convingi singur. Dacă-i vorba de ironie îți răspund aşijderea.

-La Cenaclul „ăla” cum insinuez, se pare, facem ce știm. Măcinăm gânduri în liniște și frământăm idei, din aluatul cărora voluntar împletim covrigi, presărați cu mac și miez de nucă verde, oferîți gratuit pentru degustare anonimilor și după caz nedumeriților ca tine.

De asemenei dintr-un măciniș, rămas din trecut, mai preparăm câteva prescuri, obicei străvechi, ofrandă adusă memoriei atâtore anonimi, care s-au dăruit și se dăruie, dezinteresați, pentru a cultiva prietenia, plăcutul și frumosul, după cum amintea un confrate într-un panseu(vezi -Un colț de bornă) ca să dăm un exemplu mai pilditor, să nu măcinăm în gol:

*

Străjerul de la poarta Cetății românești, că despre el este vorba în continuare, aproape uitat, practicând îndeletniciri străbune,, anonim cum este, bate și la poarta literaturii, dar n-o forțează. Deși ar necesita o deschidere primitoare și un loc de popas în spațiul unor pagini să rămână reper, pentru crez, perseverență și câte a înfruntat de secole, pentru a fi ceea ce este, sincer și necesar, indiferent de vremi și stăpâni.

Nu întâmplător, într-o zi mohorâtă străjerul trecând prin clinul unde se varsă Oltul în Dunăre, a poposit o clipă pe butucul unui copac bătrân răsturnat de furtuni. Firesc, cu dorul să-și limpezească amintirile în albastrele ape clipocind la mal. Martore la atâtea evenimente epocale. Extaziat de murmurul valurilor și gândul planând în trecutul istoric, i s-a părut că se apropiie de el un oștean în platoșe și armuri antice, din cei care au păzit cîndva Cetatea -Turriss de la gura Oltului (locul unde se află pentru popas). Din graiul acestuia a înțeles greu câteva cuvinte: Istru, brusture, barză, brad, mazăre...Furat de amintiri când s-a dezmeticit străjerul, s-a văzut față în față numai cu

veșnicele ape murmurând și copacii
seculari din jur, ca și când, nimic n-a
fost anterior, la propriu și la figurat.

*

Doar pe cer se ridică o pată de fum
roșcat-albicios al Combinatului I.Ch.
Turnu-Măgurele, poleit de soare, ca
un simbol de slavă adus celor ce au
trecut și vor mai trece pe acolo.

Privind în urmă la anii parcursi
prezența străjerului e o clipă, în
succesiune, ca o pasăre
necunoscută ce își ia zborul de pe
un pisc, rămânând stâncă bază
pentru alții. Pentru că străjerul este
de fapt ființă necesară ce veghează
la căpătaiul moșiei românești, este
iarba verde, apa ce curge și pietrele
ce rămân, BORNE de HOTAR
SFÂNT ce ne delimităză, neamul,
avutul și credința.

A insistat cu încăpătânare să
amintești, sau să scrii despre acești
anonimi singuratiți, înseamnă a
risca să rămâi descoperit sub tirul
dur al inimii tale, foc ce nu-l mai poți
controla, riscând să devii prima
victimă a impactului gândurilor tale
cu realitatea, adesea amără și
tristă, pusă în circulație chiar de tine.
Pun punct aici, deocamdată, și invit
pe amicul cu întrebarea și alții
nedumeriți să guste din "covrigii"
preparați în cenuaclul nostru, îndulciți
cu metaforele amintite. Dacă plac,
rețeta se află la redacția publicației
Gândul, la dispoziția amatorilor.
ION MAZERE.

ISPITĂ AMARĂ

Lângă țărmul strâmt și rece
Apa clipocește-amar ...
Fără lacrimi plâng trei fete
Dintr-un universizar ...

Din străfunduri neștiute
Geme palid o chitară,
Răspândindu-și unda oarbă
În surdină-asurzitoare ...

Câlătorul se oprește
Din umblarea-i monotonă –
Fluture cu aripi rupte
De o îmbietoare-aromă ...
ANDREI CONSTANTINESCU

DE VREI

De vrei lumină, caută la soare,
De vrei scăpături, privește către
stele,
Și oglindește-te cât poti în ele,
Dar nu pretinde muritorului ce n-
are.

De vrei iubire, caută în tine,
De vrei povești, ascultă larga
lume,
Însă alege numai lucrurile bune
Spre a nu face rău, de nu poti
bine.

De vrei ce n-ai, nu cere la vecin,
De vrei ce poti, nu cere nimănui
Și mintea liberă la muncă să o pui
Să nu-ți încarcă fiacătul cu venin.

De poti, nu te lăsa în voia sortii
Chiar de nu spri recunoștința-n
viață,
Încearcă să te-agăți de-un fir de
ață
Și când pribegă vei fi în fața
mortii.

Fii sincer, drept, cinstit și optimist
Și nu uita că viața-i o minune,
Că poti avea tot ce-i mai bun pe
lume
Și că-i mai bine să fii vesel, decât
trist.

Te bucură de toate și de toți,
Deci caută motiv de veselie,
De voie bună și de armonie,
În ciuda celor răi, tembeli și
hoti.

MARIAN DOBRE

CIVILIZATIA VIULUI

POVESTEA

Maiestății Sale OMUL

Scriu despre Civilizația Viului deoarece reproșuri, despre ne civilizația lui, se găsesc la tot pasul, în fiecare disertație a oricărui nemulțumit, ce vrea să îndrepte aceste stări de lucruri, printre care sunt și eu. Deci și aici veți găsi în acest sens suficiente ironii constructive, însă prin comparație, și contraponere, vreau să adaug, nu cu mai puține cuvinte de laudă, omagiu pe care îl merită, această splendidă formă de întrupare a materiei numită om. Scriu despre oameni, deoarece în cadrul acestei civilizații, povestea omului se remarcă cel mai pregnant, nu numai pentru că este cea mai minunată poveste dintre toate câte sunt, dar și pentru faptul că ea este povestea noastră, a oamenilor, care s-a desprins detașat de celelalte, devenind o realitate frumoasă și adevărată.

Toate poveștile sunt visuri, care, unele ne însoțesc copilăria până devenim adolescenti, altele tineretea până devenim maturi, și altele toată viața, căci și atunci nu suntem să visăm, agreând în continuare alte minunate povești, de altă factură, dar... tot povești.

Chiar dacă toate sunt de cele mai multe ori pure fantezii, ce se împlinesc sau nu, de mult ori se împleteșc atât de strâns cu viața noastră, încât avem impresia unor reale întrupări.

Povestea repetării, și a retrăirii lor, la alte cote și dimensiuni, uneori chiar de noi însine, este de multe ori șocantă, dacă nu derutantă și de necrezut. Toate poveștile sunt minunate și chiar dacă mai târziu multe își pierd statutul și aura de mister, ele, recăpătând alte semnificații, cu valențe deosebite, sau necunoscute, își păstrează mereu aceleași puteri magice de seducție și subjugare.

Realul și imaginarul, pe pământ se împleteșc și se contopesc cu viața însăși, într-un tot unitar și permanent, și de aceea uneori este greu să le disociezi pentru a vedea ce și cât este real și adevărat dintr-o poveste și ce nu este adevărat dintr-o întâmplare. Evident aprecierile sunt personale; cât poți să te bazezi pe propriile puteri și cât pe cunoștințe, pentru a descifra tainele, a delimita un spațiu de altul, și a face diferența dintre ficțiune și real. Însă, transformarea irealului în real, aduce alte inconveniente.

După ce acesta s-a întrupat în concret și devine palpabil, ascultă de alte legi, ce sunt dirijate de alte principii și factori. Cu toate acestea ele continuă să coexiste mult timp, până când separarea duce la pierderea treptată a vechilor caracteristici și apoi puțin câte puțin, a tuturor calităților și identităților ce dispar uneori definitiv.

Prin destrămarea ficțiunii, s-au pierdut și căile comune de comunicare dintre cele două lumi, iar acum când punctile de comunicare sunt rupte definitiv, oamenii caută cu disperare să le redescopere; aleargă după fantastic și ireal, reinventând alte povești din care străbate strigătul lor de disperare și neputință, de înstrăinare și rupere de natura mamă din care toți provin. Recrearea poveștilor care ne sunt atât de dragi, de care avem atâta nevoie, țesute cu fire de mătase, argint și aur, este necesară ca hrana cea de toate zilele, fără de care murim de inaniție.

Civilizația viului, este extraordinară și unică de pe această lume, iar din ea până în prezent se distinge cel mai pregnant civilizația umană, în care MAIESTATEA SA OMUL are un loc aparte între toate vietățile create pe aceleași principii.

OMUL, această intelligentă, controversată și încă necunoscută ființă, creatoare a unei civilizații remarcabile, pentru că este un mare nemulțumit, cu toate că a descoperit nenumărate taine ale naturii, luptă în continuare să-și ridice propria ființă la prestanță și rangul demn de a fi reprezentantul de onoare al acestei civilizații din care provine. De aceea el se simte mereu obligat să țină cât mai sus steagul acestei civilizații spre lauda lui și onoarea ei.

Viața pentru om nu înseamnă doar simpla viețuire, supraviețuire, adaptare și perpetuare ca la celealte specii, pentru care se pare că nimic altceva nu este mai important. El este o altfel de viețuitoare, ceva mai aparte, deși pare la fel cu toate celelalte.

Pentru om toti factorii comuni cu celealte specii, sunt o consecință a vietii, dar nu și unicul scop, de aceea el este într-o permanentă căutare a identității tuturor lucrurilor și a proprietiei identității, a ordinii și legăturilor care există între ele și cu el, pentru a le înțelege adevarata înțelegere, rost, scop și rol și a se rupe pentru totdeauna de anumite interpretări aproximative și eronate, ce duc adesea la apariția monștrilor ce sunt apoi aşezăți în panteonul realităților firești.

Omul, acest mare visător, ce strânge cu două mâini și risipește cu o mie, acest mare sufletist căruia îi este milă de o gâză, dar nu pregetă să distrugă o întreagă specie, acest mare maniac care se sacrifică pe sine doar pentru a demonstra valabilitatea unei idei, rămâne încă un misterios unicat, ce trebuie să supraviețuiască, spre binele lui, a civilizației pe care o clădește și, de ce nu, a civilizației cosmice din rândul căreia face parte, cu care se identifică, dar pe care trebuie să o descopere pentru a se integra în ea și a onora aşa cum se cucvine, cu propria-i personalitate și contribuție.

Deci, să ascultăm în continuare povestea omului...

TEODOR DOBRE

ANIVERSĂRI

DL. Cernat Gheorghe la 24.11.2003., împlineste frumoasă vîrstă de 56 de ani. Membri Cenacului Anonimul îi urează multă sănătate și mulți ani fericiți în viață.